

N:o 68.

Af herr **O. Anderson** i Hasselbol, *om ändrade bestämmelser i fråga om tull å silke.*

Vid 1892 års riksdag höjdes tullen på sidenvaror i högst väsentlig grad, i det att tullen, som förut utgjorde 2 kr. 80 öre pr kilogram för band, väfnader, snörmakeriarbeten, strumpor och spetsar, höjdes till 8 kr. för band och väfnader, till 9 kr. för sidenskor, strumpor och snörmakeriarbeten samt till 12 kr. för spetsar.

Oaktadt en så högst väsentlig tullförhöjning blef genomförd, fäste bevillningsutskottet och Riksdagen icke något afseende vid att en så betydande höjning af tullarne på de färdiga fabrikaten skulle bereda idkarne af dessa näringar ett öfvermåttan högt tullskydd. Men 1893 blef en i Andra Kammaren af friherre von Schwerin väckt motion om tull å råsilke med 2 kr. pr kilogram och förhöjd tull å färgadt eller blekt silke från 1 till 3 kr. pr kilogram af bevillningsutskottet tillstyrkt och i Andra Kammaren antagen med den öfverväldigande majoriteten af 181 mot 35. Detta Andra Kammarens beslut blef äfven Riksdagens i den gemensamma voteringen med 202 röster mot 148. Nästförlidna Riksdags bevillningsutskottet föreslog att borttaga råsilkestullen af det skäl, att råsilke användes numera i större utsträckning vid tillverkning af sådana varor, som icke utgöra lyxartiklar, såsom beståndsdelar i klädesvaror, till öfverspinning af elektriska ledningar med flera tekniska ändamål.

Utskottets förslag antogs i Första Kammaren, men förkastades i den Andra Kammaren; men i den gemensamma voteringen segrade utskottets

förslag eller borttagande af tull på råsilke med 180 röster mot 177. Att frågan fick denna utgång torde bero derpå, att många, som deltog i den gemensamma omröstningen, voro frånvarande, då frågan strax före påskferierna debatterades i Andra Kammaren, och således ej voro i tillfälle att taga del af de tungt vägande skäl, som der anfördes för bibehållandet af råsilkestullen och som föranledde kammaren att utan votering fatta sitt beslut.

Hvad klädesvarorna beträffar, deri silke ingår, torde vara alldeles obehöfligt att borttaga råsilkestullen, då 1892 års Riksdag höjde tullen på kläder från 20 till 100 procent af tygets värde, då i kläderna silke ingått till någon del. De elektriska ledningstrådar, som före år 1892 voro tullfria, åsattes vid nämnda års riksdag en tull af 1 kr. pr kilogram, och dessa tullsatser må väl räcka bra till som tullskydd för att tåla vid en råsilkestull af 2 kr.

Att förbrukningen af silke till sin hufvudsakligaste del hör till benämningen lyxartiklar, kan väl icke bestridas, och för den skull lämplig att vara underkastad en måttlig s. k. finanstull. Och som fabrikanternas tullskydd är allt för högt utan någon tull på råsilke, så vågar jag, såväl på grund af det anförda som för att sätta Riksdagen i tillfälle att efter moget betänkande å nyo pröfva frågan, vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta:

- a) att tullen för silke, färgadt eller blekt, skall höjas till 3 kr. pr kilogram;
- b) att silke, rått ofärgadt, åsattes en tull af 2 kr. pr kilogram;
- c) att, under förutsättning, att den här ofvan föreslagna tullen varder af Riksdagen beslutad, Riksdagen jemväl måtte besluta, att rätt till restitution af tullmedlen vid utförsel af helsidenväfnad eller dukar utslutande af silke, skall beslutas till samma belopp som före upphäfvandet af råsilkestullen 1897.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 26 januari 1898.

O. Anderson.